Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 17 лютого 2009 року № 7 (275)

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

МИ – НАЩАДКИ ГЕРОЇВ

Світлина Леоніда БАККИ (Київ)

Український національний організм останнім часом відновлюється, поступово очищується від щедро увіллятої в нього отрути брехонь та перекручень. Це відбувається завдяки тому, що в українців щодалі більше виникає сумнівів щодо вкорінених штампів. Виникають запитання і прагнення пізнати себе. Заплеснявілим відповідям штибу "чому?" – "та тому, що дурні, слабкі, негодящі" – зараз довіряють менше, ніж раніше.

Театр "слабкости" має скінчитися

Олександр АНТОНОВ,
голова Луганської ОО КУН

Мені приємно констатувати, що націоналістичного товариства прибуває.

Слід зауважити, що це відбувається всупереч негативному інформаційному потокові. Я вже не кажу про те, чим "годує" українця сучасна медійна машина, або на що вона його програмує.

Значно цікавіше, як ми самі допомагаємо українцеві, тобто собі.

Українська Нація пройшла важкі випробування, подолала неймовірні перешкоди, щоб постати зараз – у часі, коли йдеться про зміну світу солодкого словоблуддя на світ, в якому кожне слово має значення.

Українцям набридає – "щоб не образити" – погоджуватися з різними дурними звинуваченнями. Все більше людей починають пошуки України. Правдивої. Не оббріханої. Не похнюпленої, а сильної і нездоланної.

На шляху цього пошуку маса інформації. Різної. Зараз не є проблемою декларувати свої думки (важче бути почутим). Зворотній бік цієї ситуації в тому, що ледь не кожен може транслювати свої "міркування".

Слово – породжується свідомістю, але воно ж і впливає, штовхає, формує свідомість, програмує її.

Програмування – це закладення інструкцій-принципів задля отримання бажаного результату.

Людська свідомість піддається програмуванню. Цим давно вже користуються різні спеціалісти з рекламного бізнесу та політтехнологій. Засобами подібних технологій людину поставлено у позицію висиску. Таким чином, що людина – не важлива, важлива лише її здатність живити бізнес.

Завдання українських націоналістів – захистити українця. Наша Нація подолала важкий шлях і вкотре засвідчила свою здатність поставати з-під землі, жахаючи ворогів своєю незнищенністю.

Щоб перемоги наші ставали значимішими, ніж є, приділяймо максимум уваги тому, що ми говоримо, адже це не просто слова. Це національне програмування.

Наведемо невеликі рекомендації з користування мовними інструментами.

Наприклад, мають назавжди покинути наш словниковий запас слабко-канючливі терміни "кат України", "україножер". Також націоналістам варто відкинути такі протиставлення "України і ворогів", як "жертви і хижака", коли Україна – "голубка, чаєчка-небога, овечка"; а вороги – "шуліки, вовки, ведмеді" тощо. Образ босої дівчини-покритки не може уособлювати Україну – державу з тисячолітньою славою. Україна здатна за себе постояти. Не слід самим собі вкручувати в голову хоч би й вигадану слабкість і беззахисність України.

Нещодавно була річниця бою під Крутами. Як завжди – ціла хвиля мазохістичного квилення... Та добре, що не всі автори дотримуються деструктивних штампів. Варто подякувати авторам, які зайняли життєствердну позицію. Крутянці – не хлопці для биття, це воїни, які спинили навалу значно більших сил супротивника.

Зараз державна структура розбовтана. Але ладу немає впереваж тому, що українців програмовано на мазохізм. На милування тортурами своїх героїв, наче ми не нащадки їхні, а вороги. Зустріти оспівування мук і смерти героїв значно легше, ніж звитяжних моментів їхньої величі. Це не славлення, це – жахання. Настанова не йти за героями...

Український націоналіст найперше має давати приклад ясної і життєствердної позиції. Українцям набридають невмотивовані стогони. Театр "слабкости" має скінчитися. Годі прибіднятися. Покажімо себе світові. Покажімо себе самим собі. Упевнений, що ми будемо здивовані своєю силою.

ПОЗИЦІЯ

БОРІМОСЯ – ПОБОРЕМО!

Марта РИМАР

Суди тривали майже рік. І нарешті законність перемогла. Керівника Львівської обласної організації КУН Миколу Пшевлоцького відновлено на посаді Начальника Головного управління Держкомзему на Львівщині.

Спочатку ситуація набувала казуїстичних рис. Суд першої та другої інстанцій визнав незаконним і безпідставним звільнення Миколи Пшевлоцького з посади керівника Головного управління земельних ресурсів у Львівській області. Однак Апеляційний суд не задовольнив позову Пшевлоцького у частині поновлення на посаді, пояснюючи це тим, ніби ні установи, ні посади, з якої незаконно звільнили позивача, не існує у зв'язку з ліквідацією. Насправді ж, за словами Миколи Пшевлоцького, відбулася не ліквідація, а реорганізація шляхом перетворення Головного управління земельних ресурсів у Львівській области в Головне управління Держкомзему Львівщини.

М. ПШЕВЛОЦЬКИЙ

Розповідає Микола Пшевлоцький:

– Ми подали касаційну скаргу до Вищого адміністративного суду. До того ж, з новим керівництвом Держкомзему в особі Олега Кулініча вдалося досягти мирової угоди, відповідно до якої Дежкомзем зобов'язувався поновити мене на посаді, а я відмовлявся від попередніх позовних вимог. І річ тут не в посаді, а в принциповості: в Україні всюди має запанувати закон і справедливість.

– Вочевидь, ця перемога стала ще й наслідком наполегливости та послідовности у відстоюванні своїх принципів. Які завдання ставите перед собою нині у професійній царині?

– Перше – реалізовувати загальнодержавні завдання у сфері земельних відносин так, як це визначають закони України, як це бачить Президент України Віктор Ющенко та як спрямовує керівництво Державного комітету з питань земельних ресурсів. Спочатку, на мій погляд, потрібно оздоровити ситуацію, оскільки сферу земельних відносин почали роз'їдати негативні явища. Для прикладу: у січні цього року порушено кримінальну справу проти одного із заступників начальника Головного управління Держкомзему на Львівщині, який обійняв цю посаду вже після мого незаконного звільнення (я з ним навіть не знайомий). Його звинувачують в отриманні хабаря. Тому, на мою думку, надважливе значення має кадрове питання як одна з передумов повернення до засад законности та моралі у сфері земельних відносин. Приємно, що далеко не всі піддалися тискові та спокусам, і наразі в системі органів земельних ресурсів Львівщини є здоровий потужний кадровий кістяк.

Другим своїм завданням вважаю максимальне сприяння розвиткові ринку земель у Львівській области як одній з найголовніших передумов підтримки підприємництва, активізації інвестиційної діяльности, особливо з огляду на підготовку Львівщини до чемпіонату Євро-2012, формування відповідної інфраструктури тощо.

Як резюме до вищесказаного слід додати, що повернення Миколи Пшевлоцького на посаду відбулося завдяки тому, що він не поступився принципами, натомість наполегливо домагався справедливости й торжества закону. Саме непохитність та готовність боротися за перемогу – взірцеві риси, притаманні партійній організації КУН. Вітаємо, друже Миколо, та радіємо разом з Вами!

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2009 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2009 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 3,49 грн., 3 місяці – 10,02 грн., 6 місяців – 18,74 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу ротації членів Кабінету міністрів України

Конгрес Українських Націоналістів висловлює протест з приводу намагань Прем'єр-міністра Ю.Тимошенко під виглядом ротації Кабінету міністрів усунути з посад віце-прем'єр-міністра України з гуманітарних питань Івана Васюника, міністра освіти і науки Івана Вакарчука, міністра культури і туризму Василя Вовкуна та міністра юстиції Миколу Оніщука. Головною метою такої ротації є "очищення" уряду від висококопрофесійних фахівців, українських патріотів, які відстоюють інтереси української нації та держави.

Діяльність саме цих міністрів в уряді спрямована на підвищення рівня української освіти, відродження національної культури та духовності, очищення суспільства від залишків комуністичного тоталітарного режиму, забезпечення належного порядку в правовому полі держави.

Таким чином довівши економіку країни до глибокої системної кризи, Ю.Тимошенко вдалася до руйнації освіти, культури, духовності та правових засад у державі, що становить безпосередню загрозу для національних інтересів країни.

Не викликає жодного сумніву, що наміри Прем'єр-міністра усунути з посад патріотично налаштованих міністрів продиктовані Кремлем, підтримкою фракції комуністів у ВР та ідеологічними переконаннями самої Ю.Тимошенко.

Дії глави уряду вкотре підтверджують, що заради здобуття президентської посади і досягнення, під патронатом і за сценаріями Москви, повного контролю над країною, вона готова до будь-яких авантюрних кроків.

Конгрес Український Націоналістів рішуче засуджує наміри прем'єра та звертається до Президента України В.Ющенка, Голови Верховної Ради України В.Литвина, народних депутатів та українського народу стати на захист національних інтересів України і не допустити реалізації чергових злочинних намірів прем'єра Юлії Тимошенко.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

УКРАЇНЕЦЬ, БУДЬ УКРАЇНЦЕМ!

Київська міська організація КУН звернулася до народного депутата України, голови товариства "Просвіта" Імені Тараса Шевченка Павла Мовчана, народного депутата України, голови Національної спілки письменників України Володимира Яворівського та народного депутата Юрія Гнаткевича з пропозицією приєднатися до Всеукраїнської акції: "Українець, будь Українцем, – запиши свою національність у паспорт!".

Протягом року в усій Україні активісти КУН збирають підписи та ініціюють звернення місцевих рад до Верховної Ради України з вимогою повернути графу "національність" у паспорт громадянина України.

За словами заступника голови Київської міської організації КУН Юрія Шепетюка, вже зібрано близько 4 тисяч підписів громадян України.

Нагадуємо, що Київська міська організація КУН 9 травня 2008 року біля пам'ятника пророку українського народу Тарасу Шевченку започаткувала акцію: "Українець, будь Українцем, – запиши свою національність у паспорт!".

ЧОМУ МЕР НЕ ЛЮБИТЬ СПОРТ?

Коли на минулих виборах мером престоличного міста Вишгорода став Віктор Решетняк, у численного загону місцевих любителів спорту це не викликало особливої тривоги. Бо ж за фахом новий міський голова – лікар, а кому, як не йому, добре відомо, що розвиток і популяризація різних видів спорту – запорука здоров'я громадян.

Та сталося несподіване. Міський голова поволі почав методичний наступ на спорт у місті. Першою жертвою стала міська найкраща на Київщині тенісна школа, де в позаурочний час тренувалися юні майстри малої ракетки – багаторазові чемпіони області, призери загальноукраїнських і міжнародних турнірів. Згодом за розпорядженням міської влади бульдозер зруйнував футбольне поле, де тренувалися школярі. Неспокійно почуваються і любителі інтелектуальної гри, адже приміщення шахового клубу теж під загрозою закриття.

Внаслідок такої політики пана Решетняка спорт у місті починає занепадати: скорочується число спортивних секцій, звільняються з роботи кваліфіковані фахівці.

Звісно, такий стиль керівництва міського голови не може задовольнити громадськість, політичні сили Вишгорода. Зокрема, місцевий осередок КУН неодноразово влаштовував акції протесту проти свавілля міських чиновників. А нещодавно наша організація була однією з тих, хто ініціював скликання загальних зборів громади міста, на яких Віктору Решетняку висловлено недовіру й внесено пропозицію про проведення з цього питання місцевого референдуму.

Валерій СИДОРЧУК,
голова Вишгородської РО КУН

Тернопільським школярам розповіли про Бандеру

У Тернопільській ЗОШ №19 пройшла науково-практична конференція, присвячена 100-літтю від Дня народження Провідника ОУН Степана Бандери. Участь у роботі конференції взяла голова ТМО КУН Галина Ратушняк, яка привітала учнів та вчителів школи з проголошенням на Тернопіллі роком С.Бандери та подарувала школі збірку націоналістичної літератури.

Парафіяни церкви святого Миколая Чудотворця висловлюють щиру вдячність за допомогу на капітальний ремонт Церкви Івченку Олексію Григоровичу.

Спасибі Вам, шановний земляче! Хай Господь Бог береже Вас і Вашу родину на кожному кроці. Хай святий Чудотворець Миколай візьме Вас під свою опіку у подорожах і в усіх починаннях.

Щастя Вам і Вашій родині. Многая Вам літа.

Парафіяни Церкви св. Миколая
С.Угринів Сокальського р-ну Львівської обл.

КОРОТКО

ТОРЖЕСТВО ЗІ СМУТКОМ

Нинішнього року вшановуємо столітній ювілей з дня народження Великого Українця, націоналіста-революціонера, ідеолога, головного провідника ОУН Степана Бандери.

Почаївщина також долучилася до цієї святої справи. В день Соборності було проведено урочисту академію, присвячену ювілейній даті. Громаді міста було представлено матеріали про діяльність і боротьбу українського народу в період визвольних змагань. За участи молоді відбувся концерт, на якому звучали повстанські пісні.

Та є ще в нашому святому місті шовіністичні сили, яким не до вподоби національний дух українського народу. Біля пам'ятного знаку "Нескореним борцям за волю України" місцевим осередком КУН 1 січня 2009 року було встановлено транспарант зі світлиною Степана Бандери. У ніч з 18 на 19 січня яничарськими руками цей транспарант було понівечено. Громада міста засуджує цей злочинний вчинок і обурюється бандитськими діями ворогів Української держави.

М. СЕМЕНИШИН,
депутат Почаївської міської Ради, голова МО КУН

ШАНУЙМОСЯ!

7 лютого представники Луганської ОО КУН взяли участь у ювілейній конференції, присвяченій 80-й річниці створення ОУН.

Доповіді учасників конференції були присвячені діяльності ОУН та її історичному значенню.

Місце націоналізму в сучасності, на думку доповідачів, не досліджене, і в більшості проявляється на публіцистичному, ніж на науковому рівні. Це може бути однією з причин сучасної роздрібленості націоналістичних сил України.

На конференції прозвучали рекомендації з представлення націоналістичної позиції. Було наголошено, що слід уникати (а радше позбутися повністю) у мовленні термінів, висловів, смислових конструкцій, які так чи інакше показують українську сторону слабкою. Рекомендувалося відкинути терміни "кат України", "українож ер" та інші. Було закликано відповідальніше ставитися до виголошуваних слів і сприймати їх не інакше, як програмуючі інструкції.

Було зазначено, що не варто виставляти Україну нещасною жертвою. Адже Україна, як і Українська Нація, пройшла важкий шлях і вкрила своє ім'я понадтисячолітньою славою.

Шануймося! Слава Україні!

Олександр АНТОНОВ, голова Луганської ОО КУН

ДЕНЬ СОБОРНОСТИ В КРИМУ

У Симферополі біля пам'ятника Тарасу Шевченку Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів разом з іншими кримськими відділеннями політичних партій та громадських організацій державницького спрямування провела святковий мітинг з нагоди 90-ї річниці Акту Злуки УНР та ЗУНР. Мітинг розпочався молебнем за Україну, який відправив о. Віктор Одеської і Кримської єпархії УГКЦ. Мітинг вів голова Кримської організації КУН Василь Овчарук, який у своїй промові наголосив, що Україна як держава вже є, але треба наповнити її національним українським змістом, і це завдання для молоді, якій жити в цій державі, розбудовувати її, зміцнювати, а коли постане така необхідність, то і боронити Україну зі зброєю в руках, як це робили наші предки ще з часів Київської Руси.

Прес-служба КО КУН

З ЧИСТОГО РЕЄСТРУ МАРІУПОЛЬСЬКИЙ "КОЗАК"?

У День злуки в Маріуполі відбулися урочистості біля пам'ятника Тарасу Шевченку.

Заступник голови міськвиконкому Геннадій Митрофанов державною мовою привітав присутніх з 90-ю річницею проголошення Єдиної Соборної України. Голова маріупольської "Просвіти" Анатолій Мороз акцентував увагу на постійних намаганнях українців об'єднатися впродовж усього ХХ століття, доки вікова мрія не здійснилася з утворенням Незалежної України.

Втім, не обійшлося без провокації. Перед початком заходу, коли голова донецького відділу Братства ОУН-УПА Любомир Гудз, Катерина Малишевська та Луїза Савінова розгорнули державний прапор і два прапори УПА, до них підійшов чоловік і наказав згорнути червоно-чорні прапори. Члени Братства ОУН-УПА не погодилися. Тоді на них почали тиснути, вимагаючи прибрати прапори.

Однак Любомир Гудз та Катерина Малишевська, широко розгорнувши свої прапори, пройшли біля пам'ятника Кобзарю на очах школярів, козаків та представників міської ради і стали з іншого боку майдану.

Як пізніше з'ясувалося, ініціатором такої вимоги був голова Маріупольського реєстрового козацтва, генерал Володимир Книшенко. Показово, що пан Книшенко був єдиним, хто, виступаючи на мітингу, послуговувався російською мовою. Більше того, нічого не сказавши про мету заходу, він похвалився, що тільки-но повернувся зі Львова, де також розмовляв російською, і ніхто не робив йому з того приводу зауважень...

Якщо це так, то дивує позиція українців західних областей, котрі на своїй рідній землі не змусили заїжджого "козака" зі Сходу поважати державу, за свободу і незалежність якої віддали своє життя кращі її сини і дочки.

Ірина МОЛЧАНОВА,
голова Маріупольської філії "Союзу Українок"

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

"Апелюю до вас, шановні співвітчизники, щоб посилити вимогу до українського уряду і парламентської більшості зупинити ті потоки брехні, фальші, наклепів і негайно, підкреслюю – негайно діяти для порятунку національної економіки.

У державі – повністю розбалансована фінансова система.

Свідомо руйнуються державні інституції через брак фінансування.

У парламенті стався справжній шабаш навколо Національного банку України. Намір, безумовно, був один: отримати доступ до друку грошей, щоб покрити недостачі Державного бюджету.

Це може призвести до небаченої інфляції.

Це все може закінчитися соціальною катастрофою.

Українська промисловість зупиняється. Масово звільняють людей або відправляють у довгострокову відпустку.

У 2009 році Україна має заплатити за газ на 25 мільярдів гривень більше, ніж у минулому році. Проте виручка НАК "Нафтогаз України" за послуги щодо транзиту залишається незмінною на рівні 2008 року.

Я вимагаю негайно внести зміни до Державного бюджету на 2009 рік. Це – єдиний спосіб виправити становище.

Повну відповідальність відповідно до Конституції за економічне становище, за зрив бюджетного процесу, за руйнацію банківської системи несе особисто Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко.

Дійшовши до критичної межі, їй не вдасться сховатися в опозиції.

Досить брехати".

З "Екстреного звернення Віктора Ющенка до українського народу" 30.01.2009 року.

Євген БОРОЗНА

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

"ВСЬО ХАРАШО, ПРЄКРАСНАЯ МАРКІЗА?"

Майже 70% українців не довіряють нинішній владі, а 18% громадян характеризують своє ставлення до неї як "ненависть"

ТРИВОЖНИЙ ДЗВІНОК ДЛЯ ТИМОШЕНКО

Наприкінці минулого тижня міністр фінансів уряду Тимошенко Віктор Пинзеник подав заяву про відставку.

Відтак, Пинзеник "умив руки", перед цим здійснивши доволі-таки мужній крок: вийшовши з-під контролю своєї "шефині", попередив про загрози, які насуваються на країну, у т.зв. таємній доповідній.

Щоправда, звикле до всього суспільство, та й навіть політичний бомонд, якось мляво відреагували на застереження Пинзеника. Відставка міністра, попри її очевидну, знакову тривожність, особливо нікого не здивувала: дірявий урядовий корабель продовжує рухатися у невідомому напрямку, дарма, що море штормить усе дужче, команда безпомічно тиняється палубою, а розлючені, голодні пасажири починають бунтувати.

Разом з тим, незважаючи на бравурні запевнення Тимошенко і її сателітів про те, що, мовляв, нічого особливого не трапилося, насправді ж відставка Пинзеника є доволі тривожним дзвінком для самої прем'єрки: її глиняний дім на піску, замішаний на солодкій водичці популізму і підпертий брехнею, починає валитися. Безкінечні пошуки винуватців і ворогів, галасливі заяви і дизентерійна патетика уже не можуть заслонити очевидного: а саме – бездарного керування країною, що його демонструє Тимошенко. Професійний економіст, Пинзеник не міг не розуміти, що насправді відбувається з економікою країни і в яке провалля веде її безвідповідальна, авантюрна політика нинішнього прем'єра.

При цьому Тимошенко публічно, як і раніше, намагається демонструвати оптимізм, вішаючи локшину на вуха "електорату" і запевняючи, що все у нас чудово. Слухаючи її, відчуваєш, що вона ніколи й не покидає передвиборчої трибуни, повсякчас мітингуючи, проголошуючи гасла, виголошуючи промови – і все для того, аби потрафити "виборцям", видаючи бажане за дійсне, хоча насправді люди хочуть знати правду – нехай і гірку. Люди хочуть знати, що конкретно – крок за кроком – робить влада для відвернення кризи.

"ВСЬО ХАРАШО, ПРЄКРАСНАЯ МАРКІЗА?

Як відомо, у запропонованому урядом державному бюджеті дефіцит становить більше 7% – понад 31 млрд. грн. Однак при цьому заплановано зростання валового внутрішнього продукту на 0,4%. (Варто зазначити, що лише три країни в світі – Китай, Індія та Україна – спрогнозували на 2009 рік "економічне зростання"). Серйозні економісти відмовляються коментувати подібний курйоз, а Президент Віктор Ющенко з цього приводу гірко зазначив: "Якщо уряд заявив дефіцит бюджету більше як 7%, а економіку спрогнозував з приростом, то ми – унікальна країна. Стає моторошно, ми живемо у фантазії". Саме нинішній бюджет Президент назвав "головним провокатором кризи".

Міжнародний валютний фонд пропонував Україні спланувати рецесію ВВП на рівні мінус 5%, однак прем'єр з цим не погодилася. Нещодавно вона ще й хвалилася: "Такі країни, як члени Євросоюзу, за прогнозом того ж МВФ матимуть спад виробництва мінус 2%, розвинені країни в цілому – мінус 2, США – мінус 1,6, і навіть по Японії, яка є зразком того, як будувати ефективну економіку, – мінус 2,6", – заявила Тимошенко.

У нас же – плюс 0,4%!

Виявляється, якщо слухати Тимошенко, то Україна з кризою бореться краще, ніж найбільш розвинені країни світу! Про перегляд бюджету прем'єр і слухати не хоче. "Все йде нормально", – бадьоро заявила вона під час свого виступу у Верховній Раді на початку місяця.

Водночас, на думку МВФ, у 2009 в Україні відбудеться суттєве падіння ВВП, яке складе мінус 8%. Крім того, МВФ прогнозує, що інфляція досягне 16% (замість плану в 9,5%).

"Голий дефіцит бюджету в 2009 році складе 71 мільярд гривень – 31 мільярд чистого дефіциту бюджету і 40 мільярдів чистого дефіциту державних фінансів, – заявив Президент В.Ющенко під час недавнього засідання РНБОУ. – Плюс ще потрібно рефінансувати зобов'язання України на суму близько 40 мільярдів гривень".

НАСЛІДКИ ПОПУЛІЗМУ І БЕЗВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Провідні вітчизняні економісти практично одностайні в тому, що українська економіка ще не побачила дна кризи.

Експерти застерігають, що внаслідок укладених Тимошенко газових угод з Росією ціни на газ для підприємств зросли на 75%. Це може стати економічним шоком для тих підприємств, які не встигли запровадити енергозберігаючих технологій.

У надзвичайно складному становищі перебувають металургійна, хімічна, будівельна, вугільна галузі промисловості. Частина підприємств не працюють, в інших відбулись масові скорочення, і люди опинилися на вулиці. За словами першого заступника голови Донецької обласної державної адміністрації С.Дергунова, якщо торік на підтримку вугільної галузі лише Донецькій області було виділено з державного бюджету 2,3 млрд. грн., то цього року на всю Україну виділено 70 млн. грн. За його словами, борги із зарплати у вугільній галузі перевищують 100 млн. грн., а з урахуванням боргів по Пенсійному фонду й Фонду соціального страхування – більше 700 млн. грн.

Загроза розорення нависла над цілою низкою компаній, які працюють на продовольчому ринку. Зменшення асортименту на полицях супермаркетів, яке видно неозброєним оком, – тривожна ознака того, що на продовольчому ринку не все гаразд. Деякі торговельні компанії вже залишили цей ринок.

Як днями повідомив Державний центр зайнятості, в Україні зареєстровано 932 тисячі безробітних, а до кінця року кількість безробітних може зрости втричі, що становитиме майже 9% від активного населення країни.

Починають залишати Україну іноземні інвестори, що теж є поганим знаком.

Не може не викликати тривогу також і доля національної валюти. Як виявилося, за ступенем девальвації гривня нині перебуває на другому місці в світі – після ісландської крони. Щодо курсу гривні, то він залишається нестабільним. Залишилися незрозумілими справжні причини її шістдесятивідсоткового падіння щодо курсу американського долара впродовж останніх кількох місяців. Без чіткої відповіді також залишається питання: що змусило гривню затриматися саме на теперішній позначці? Складається враження, що досить уряду чи Нацбанку зробити невелике зусилля – і гривня знову покотиться донизу. Тим часом, за песимістичним прогнозом, частка проблемних активів в українських банках може сягнути 35–50%.

Не можуть бути спокійними у нинішній ситуації найбільш соціально незахищені верстви населення, насамперед пенсіонери. Наприкінці минулого місяця А.Яценюк, якого важко запідозрити у популізмі чи зумисному нагнітанні ситуації, заявив, що пенсії останнього місяця виплачені за рахунок емісії Нацбанку і розміщення облігацій Мінфіну у фінансуванні Пенсійного фонду. "Якби не прямі дотації з держбюджету, то Пенсійний фонд просто б не виплачував пенсії", – зазначив Яценюк.

Більш ніж дивно в цій ситуації виглядає намір уряду запозичити в Росії 5 млрд. доларів під високі проценти (8–9% річних). Ще абсурднішими виглядають умови, висунуті Росією – т.зв. "нульовий варіант", зобов'язання Києва щодо НАТО і Чорноморського флоту тощо. Адже на Росії світ клином не зійшовся – є й інші країни, готові позичити нам гроші, не висуваючи при цьому ніяких вимог. Так, днями уряд США заявив про те, що Вашингтон готовий розглянути прохання України про надання кредиту.

Нестабільна і непрогнозована ситуація в найбільшій за територією європейській країні змушує цивілізований світ досить уважно стежити за перебігом кризи в Україні. Наприкінці минулого тижня міністр фінансів Австрії Й.Прелль заявив, що економічна або політична катастрофа в Україні може викликати "ефект доміно", внаслідок чого труднощі з'являться у самих країн Євросоюзу. МВФ, враховуючи значний дефіцит державного бюджету, закликав Україну до жорсткого кризового менеджменту. У свою чергу, Міжнародне рейтингове агентство Fitch Ratings знизило кредитні рейтинги України та заявило, що в країні збільшуються ризики банківської та валютної криз.

ГОЛОДНІ УКРАЇНЦІ – НЕБЕЗПЕЧНІ

Уряди інших країн, розуміючи загрози, намагаються їм протиставити ефективні заходи.

У США Сенат слідом за Палатою представників Конгресу схвалив остаточний варіант законопроекту про заходи щодо врегулювання економічної кризи, запропонований адміністрацією Президента Барака Обами. Його загальні параметри склали 787 млрд. доларів.

У Німеччині для боротьби з кризою уряд країни пропонує заходи стимулювання економіки на загальну суму 50 мільярдів євро. Вони включатимуть збільшення видатків на автошляхи і залізниці, будівництво і ремонт лікарень і шкіл. Крім того, частина пакету буде скороченням податків і збільшенням видатків на соціальну сферу.

У Росії президент Медведєв днями заявив, що наступний рік для країни буде дуже важкий, а тому не можна виключати перегляду бюджету (секвестру). Також Медведєв закликав уряд не "влазити" у великі борги і відмовитися від спокуси ввімкнути друкарський верстат для друкування грошей. Росіянам треба готуватися до гіршого – попередив він.

Те, що впродовж наступного року світова криза триватиме, визнають економісти всього світу. Однак в Україні, якщо судити за словами Тимошенко, виявляється, вже почалося "оздоровлення" економіки. Ще в своєму новорічному зверненні прем'єрка зробила нічим не обґрунтований і абсурдний за своєю суттю висновок про те, що "протягом 2009 року світова криза завершиться так само стрімко, як прийшла". А всього через місяць на одному з телеканалів Тимошенко заявила, що невдовзі країна почне виходити зі стану економічної кризи.

Тим часом, як свідчать соціологічні опитування, в Україні спостерігається зростання протестних настроїв. За результатами дослідження громадської думки, проведеного в січні компанією "Research & Branding Group", 36,5% українців готові до участі у вуличних акціях протесту, якщо у них не залишиться засобів для існування. При цьому майже 70% українців не довіряють нинішній владі, а 18% громадян характеризують своє ставлення до неї як "ненависть".

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ПІСУАР ДЛЯ ЧЕРВОНИХ КЛОУНІВ
під знаком двоголового мутанта

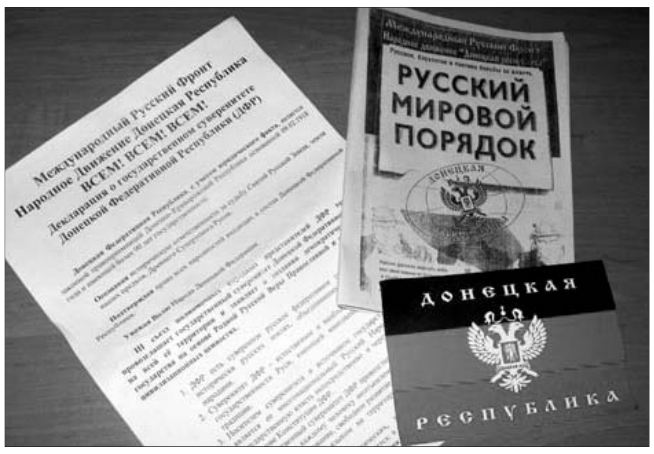
9 лютого 2009 року в Донецьку, в річницю сумнозвісного IV обласного з'їзду рад депутатів Донецько-Криворізького басейну (1918 року), шовіністичне проросійське кубло в кількості близько 10 осіб державоненависників незалежної України під головуванням одіозної фігури Олександра Цуркана розпочало свій шабаш біля пам'ятника більшовику Леніну на площі його імені.

Все це робилося з відома Донецької міської ради, яка надала дозвіл на проведення буцімто фестивалю російської культури.

Марія ОЛІЙНИК,
заступник голови Конгресу Українських Націоналістів,
голова Донецької обласної організації КУН

Як відомо, цього дня 1918 року в Харкові розпочався з'їзд, на якому було проголошено Донецько-Криворізьку республіку "для зміцнення радянської влади на місцях", яку гаряче привітали ЦК більшовицької партії і уряд Росії на чолі з Леніним. Цілий економічний район штучно відривали ті "діячі" від України з метою створення плацдарму для захоплення всієї України російськими більшовиками. Примітно, що серед вождів цього зборища не було жодного українця. 12 лютого 1918 року було проголошено окрему Донецько-Криворізьку радянську республіку, а вже 14 лютого сформовано виконавчий комітет і раду народних комісарів, до яких входили: Ф.Сергєєв (Артем) – голова й комісар народного господарства, С.Васильченко – комісар у справах управління, В.Межлаук – комісар фінансів, Б.Магідов – комісар праці, М.Жаков – комісар народної освіти, В.Філов – комісар судівництва, А.Каменський – комісар у справах державного контролю, М.Рухимович – комісар у військових справах. До речі, за даними 1923 року, в Донецькому басейні жили 1 609 713 українців і 655 962 росіяни.

Доля "лідерів" Артема, Васильченка та інших нам добре відома, але річ не в тому – прийдешнє покоління не вивчило уроків історії. І ось у 2009 році доморощені російські шовіністи спробували "проголосити" на своєму зборищі – так званому 3-му з'їзді, "Донецьку федеративну республіку", яка буцімто є спадкоємицею тієї Донецько-Криворізької республіки. Новоспечені відщепенці, щойно "відділившись" від України, жваво розповсюджували агітаційну інформацію антиукраїнського, антидержавницького змісту, розпалюючи цим етнічну ворожнечу, паплюжили пам'ять героїв України, ображали українську владу і державні установи, закликали перехожих донеччан до актів громадянської непокори, пропагуючи виключність так званої "суперрусської" раси. Все це відбувалося під державним російським і сурогатним "донецьким" прапорами.

Треба відзначити боягузтво "вождя" Цуркана, бо коли активісти Конгресу Українських Націоналістів викликали слідчих СБУ та МВС для складання протоколів, його бойовий запал пропав. Від підписів під протоколом він відмовився, відповідати на запитання також і навіть заперечив, що роздавав агітаційні матеріали. Мабуть, тому, що проти нього вже порушено 2 кримінальні справи і "новоспечений Артем" знаходиться на підписці про невиїзд. Будемо сподіватися, що після проголошення Донецької Федеративної Республіки (ДФР) запобіжний захід Олександру Цуркану буде змінений і стане уроком для майбутніх новітніх ПІСУАРЩИКІВ. Щоб дати оцінку їхнім діям, наведемо фрагменти з тексту однієї листівки, яку інакше ніж бриднею божевільних не назвеш:

***МЕЖДУНАРОДНЫЙ РУССКИЙ ФРОНТ
НАРОДНОЕ ДВИЖЕНИЕ
ДОНЕЦКАЯ РЕСПУБЛИКА
ВСЕМ! ВСЕМ! ВСЕМ!***

Декларация о государственном суверенитете Донецкой Федеративной Республики (ДФР)

Донецкая Федеративная Республика, с учетом юридического факта, является законной правоприемницей Донецко-Криворожской Республики, основанной 09.02.1918 года и имеющей более 90 лет государственности.

Осознавая историческую ответственность за судьбу Святой Русской Земли, земли наших предков, Древнего Суперэтноса Русов.

Подтверждая права всех народностей, входящих в состав Донецкой Федеративной Республики.

Уважая Волю Народа Донецкой Федерации.

III съезд полномочных народных представителей ДФР торжественно провозглашает государственный суверенитет Донецкой Федеративной Республики на всей её территории и заявляет о создании демократического русского государства на основе Родной Русской Веры Православной и общечеловеческих цивилизационных ценностей.

ДФР есть суверенное русское федеративное государство, созданное на исторически русских землях, объединившихся в них равноправными народами.

Носителем суверенитета и источником государственной власти в ДФР является ее многонациональный Русский Народ.

Для обеспечения политических, экономических и правовых гарантий суверенитета ДФР определяется: в политической сфере – демократический Руссизм, как единая идеология Суперэтноса Руссов – высшей категории международных и межнациональных отношений; в экономической сфере – государственный социализм, как основа народного хозяйства; в государственной сфере – полнота власти и верховенства Конституции ДФР и законов ДФР на всей территории ДФР.

На всей территории ДФР устанавливается республиканское гражданство ДФР, единая государственная символика и денежная единица.

Настоящая Декларация, на время "украинской" оккупации, действует на территории Донецкой, Днепропетровской, Запорожской, Луганской, Харьковской, Херсонской республик, как единой и неделимой территории Донецкой Федеративной Республики, провозгласившей о своей независимости и является законом и основой для разработки Конституции ДФР, а также призывом для продолжения народно-освободительного движения в рамках создания единого русского государства.

*Председатель Совета Федерации
А. ТАВРИН
Донецк 09 февраля 2009*

Все це скріплено овальною печаткою з двоголовим орлом "Донецкая Республика".

Ось такий провокативний "документ" був прийнятий в українському Донецьку, на "фєстівалє русской культури", який більше схожий на шабаш хворих ідіотів.

Очевидно, своє жорстке слово – за цинічне посягання на територіальну цілісність держави – обов'язково мусить сказати Служба безпеки України.

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

БУДЬМО СИЛЬНИМИ І МУДРИМИ

Микола ОМЕЛЬЧЕНКО

Давно відомо, що "умом Россию не понять". Так писав відомий російський поет, котрий, очевидно, таки знав свою батьківщину, якщо спромігся на подібний висновок.

Якщо росіянин не зміг зрозуміти Росію, то куди вже братися іноземцям, для яких російська душа – загадкова і непередбачувана.

Днями одне з респектабельних західних видань – газета "Файненшл таймс", коментуючи зустріч у швейцарському Давосі російського президента Медведєва з головним редактором "Новой газети" Дмитром Муратовим і колишнім президентом Радянського Союзу, співвласником цієї газети Михайлом Горбачовим, повідомила, що Медведєв планує більш незалежний від свого попередника Володимира Путіна курс. Мовляв, він засудив недавні убивства в Росії адвоката Станіслава Маркелова і журналістки Анастасії Бабурової, відзначивши, що "коли молодих, розумних і талановитих людей вбивають на самому початку кар'єри – це жахливо".

Справді, після вбивства в 2006 році іншої журналістки "Новой газети" – Анни Політковської – тодішній російський президент Путін цинічно відзначив, що її смерть завдає більшої шкоди Росії, ніж її робота. Можна ще згадати неперевершену за цинізмом відповідь того ж таки Путіна на запитання одного західного журналіста про те, що сталося з російським підводним човном "Курськ". "Він затонув", – не заїкнувшись, лаконічно і сухо пояснив Путін.

Медведєв подібного таки не казав, що в очах Заходу, мабуть, справді додає йому демократичного лоску.

Однак дивуюся; чому солідне видання робить такі наївні висновки на підставі лише однієї фрази, сказаної спеціально для вух західних журналістів?

Щоправда, може якраз автор цих рядків – наївний, адже давно відомо, що в Москви руки довгі, а журналісти і редактори продаються не лише в Україні?

Робити висновки про те, що теперішній господар Кремля є демократичнішим, ніж його попередник, – означає або свідомо брехати, або ж абсолютно не розумітися на теперішній російській дійсності. Певно, за ознаку демократії "Файненшл таймс" вважає розв'язану Москвою саме за президентства Медведєва війну з Грузією, розчленування її території і загарбання споконвічних грузинських земель? Чи – демократизм Медведєва проявився в міру недавньої ескалації Кремлем газової істерії, спрямованої проти України і Європи? Або, може, демократичними в Європі слід вважати методи, що їх використовували російські спецпідрозділи під час недавніх протестів нечисленної опозиції в Росії?

Не будемо особливо дивуватися з приводу подвійних стандартів і ситого прагматизму, котрий панує у деяких європейських столицях стосовно дій Москви. Прагматизму, який призвів до того, що Захід, практично не опираючись, засунув свого язика подалі у відповідь на російську експансію і на численні звірства і зачистки проти мешканців Чечні. Прагматизму, який, попри все, дозволяє услужливо догоджати Москві у газових питаннях – вже після недавнього демонстративного нахабства Кремля. Прагматизму, який призводить до того, що знекровлена внутрішніми міжусобицями і знесилена діями потужної "п'ятої колони" Україна може залишитися практично наодинці з прагнучим крові російським ведмедем.

Втім, Європа, певно, виборола право бути ситою і прагматичною.

А якими ж є уроки для нас?

Не треба сподіватися, що Захід нам допоможе – як казав популярний кіногерой. Бо світ насправді жорстокий, і ніхто й ніколи ще не скасовував універсального закону, за яким поважають і рахуються з сильними. Доки будемо длубатися у багні протистояння і втрачати снагу у вогні самознищення – доти, слабкі, будемо залишатися об'єктом чужих зазіхань і претензій.

Сказане дві тисячі років тому "Будьте сильними і мудрими" залишається актуальним і сьогодні, і для нас.

Ігор КАГАНЕЦЬ,
Українська національна громада

МИСТЕЦТВО МОЖЛИВОГО

ЖАБА В КАЗАНІ,

або Як подолати кризу

Якось людей переконали, що найкраще пересуватися не на двох ногах, а на чотирьох. Це, мовляв, демократично й навіть модно. Народ повірив і почав ходити рачки. Незручно, але жити можна. Про те, що колись ходили на двох, вже й забувати почали, а тих, хто про це нагадував, називали міфотворцями й фашистами.

Поки було літо, всі справно рачкували. А коли почалися дощі, то під кінець дня всі були по вуха у багнюці. Влада пояснила, що це криза. Вона викликана зовнішніми глобальними причинами. Для пошуку антикризових заходів мобілізували місцевих академіків і політологів, запросили міжнародних експертів. У парламенті розпочалися конструктивні дискусії. Одні вважали, що для подолання кризи потрібні зовнішні кредити. Інші наполягали, що наші люди рачкують якось не по-європейськи, тож потрібні спеціальні освітні програми.

Взяли кредити, змінили стиль рачкування – стало ще гірше. Ніхто не знав, що робити. У відчаї звернулися за порадою до малих дітей. Їхня комплексна антикризова програма стала справжнім шоком для чиновницької та вченої братії. Вона складалася лише з трьох слів: "Стати на ноги!"

Ви скажете, що це ще одна "казочка про голого короля", і в житті такого не буває? Не поспішайте з висновками. Краще скажіть, що буде з підприємством, яке не має мети і не знає, куди рухатись? А якщо, до того ж, ним керує кілька безвідповідальних "шоферів"? А їхня зарплата не залежить від результатів їхньої роботи. І взагалі, їх ніхто не контролює, бо вони самі собі контролери.

Знову скажете, що такого не буває? Тоді розплющіть очі й погляньте навколо себе. Ми живемо в державі, яка не знає сенсу свого існування, ні мети, ні критеріїв її досягнення. Жоден високопоставлений керівник не несе реальної відповідальності за плоди свого управління. Наприклад, ніхто з керівників не заплатив навіть 5 гривень штрафу за те, що в мирний час вимерло п'ять мільйонів населення. Та хоч двадцять п'ять: прибутки владної верхівки жодним чином не залежать ні від кількости, ні від якости життя керованого ними народу. Всі контролюючі органи є недієздатними, бо призначаються тими структурами, яких вони повинні контролювати. Судова система перетворена на бізнес, правове поле зруйноване.

Це означає, що держава стоїть раком. А "еліта" вкупі з придворними "аналітиками" закликає це робити ефективніше. Наберіть в пошуковій інтернет-системі фразу "антикризові заходи" і почитайте. Автори багатьох статей або наївні, або знущаються над нами.

Говорять про необхідність приходу нового покоління владної еліти. Отямтеся: людина, яка потрапляє до цього владного гадючника, вже за кілька місяців або вилітає з системи, або стає співучасником економічних злочинів в особливо великих розмірах. Зміна еліти неможлива без зламу всієї диявольської машини.

Або чого варті заклики до істеблішменту зупинитися в надмірному збагаченні? З таким же успіхом можна звертатися до кліща, що смачно присмоктався. Він не хоче і не може змінитися, бо така вже його природа. Тому сьогодні, коли державний корабель потрапляє у шторм, "еліта" займається не порятунком, а звичними для неї спекуляціями і мародерством. Знаєте, чому за стільки років не посадили за грати жодного високопосадового корупціонера? Бо якщо зачепиш хоча б одного, то саджати доведеться всіх. І тих, хто крав, і тих, хто їх покривав своєю бездіяльністю.

У науковій літературі описано один повчальний експеримент. У казан з холодною водою вкинули жаб і поставили на повільний вогонь. Всі жаби зварилися. Жодна з них не вискочила з казана і не врятувалася. Чому? Бо нервова система жаб здатна реагувати лише на різкі температурні зміни. Якби цих жаб укинули в гарячу воду, то вони б усі миттєво повистрибували з казана.

Україна хронічно хвора. Для її лікування потрібен точний діагноз. Слава Богу, що глобальна криза загострила хворобу і виявила її справжню причину. Це дає нам шанс вистрибнути з окропу і врятувати життя. Ви справді прагнете знайти вихід? Тоді знайте, що це криза всієї системи. Будь-які антикризові заходи, що не передбачають заміну системи влади, спрямовані на збереження цієї системи разом з її паразитами.

ТЕАТР АБСУРДУ

ДЕБОШ МОЛОДИКІВ У СУТАНАХ

під покровом московської Церкви

Вранці 15 лютого біля храму Св. Миколая Чудотворця, що в Києві на вул. Нагірній 1, мало місце безпрецедентне явище. Українцям не дали відслужити Службу Божу. Близько сорока парафіян змушені були мерзнути понад чотири години на вулиці під храмом, тому що вхід до церкви було заблоковано людьми, які називали себе "істинніми хрістіанами".

Вид цих осіб відверто вражав. Починаючи від представників воєнізованого формування "За Русь единую", саме існування якого противірічить Конституції України і лежить на совісті СБУ та Генеральної прокуратури, і закінчуючи людьми специфічної зовнішности в балахонах та з пов'язками на обличчях.

Олександр ПОЛУЛЯХ

У цей час у храмі, з сьомої години ранку, засіли представники Московського патріархату. Як кажуть свідки, ще вдосвіта почали масово на автобусах та таксі звозити до храму так званих "мирян", які заповнили храм і створили ефект присутності, після чого двері до храму зачинилися і не відкривалися до 11-ї години.

При цьому настоятель храму Св. Миколая Чудотворця отець Іван був позбавлений можливости навіть підійти до храму. На заклик священика було проведено акцію протесту проти дій блокувальників, в якій взяли вчасть постійні прихожани цього храму, представники Конгресу Українських Націоналістів, Молодіжного Руху України, Всеукраїнського обєднання "Тризуб", представники духовної семінарії Київського патріархату. Всі вимоги учасників акції пропустити їх до храму та дати можливість провести молитву відверто ігнорувались. Обурення народу досягало межі. Час від часу виникали сутички між учасниками акції та блокувальниками.

Після чотиригодинного протистояння начебто було досягнуто домовлености про те, що представники Московського Патріархату, провівши свою службу, залишать храм і дадуть можливість провести отцю Івану Службу Божу для своїх прихожан та учасників акції. Однак, як тільки "істиннєє хрістіане" залишили храм, двері зачинили зсередини, і ніхто не зміг потрапити до церкви. Натомість до блокувальників підтягнулось підкріплення. На зміну козакам прийшли люди характерної зовнішности, сам вигляд деяких із них примушував засумніватися в наявності християнської віри.

За цим мовчки, збоку спостерігали представники міліції, підключаючись тільки при спробах деблокування дверей храму. Коли двері до церкви зачинилися зсередини, керівництво міліції на заклики учасників акції забезпечити своє конституційне право на вільне віросповідання лише розводило руками.

Колориту ситуації додавали публічні вислови блокувальників про те, що міліція ними "вже давно куплена", а прокуратура "в них давно в руках".

Собор Святого Миколая Чудотворця є одним із складових елементів майбутнього комплексу "Пам'яти жертвам Чорнобиля". Будується він у рамках національної програми і фінансується з держбюджету. У 2006 році зовнішні будівельні роботи були завершені, і храм був освячений представниками УПЦ КП та інших церковних конфесій, окрім УПЦ Московського патріархату.

Настоятелем даного храму став отець Іван, який узяв активну участь в його спорудженні.

Та згодом влада Шевченківського району столиці продала храм та землю біля нього у приватну власність невідомо кому і невідомо чим керуючись. Інформація про це стала нібито відкриттям для Київської міської державної адміністрації, яка на запити та протести зі сторони парафіян та духовенства відповіла, що церква таки належить конфесії УПЦ КП, а земля, на якій вона стоїть, Київській адміністрації.

Вранці 8 лютого церкву заповнило духовенство Московського патріархату, зірвавши Службу Божу, яку проводив отець Іван. Отця Івана четверо молодиків силою викинули з церкви, нанісши йому травм. З того часу жоден прихожанин, окрім спеціально привезених "хрістіан", не зміг потрапити до храму.

УКРАЇНА СОБОРНА

ЗНАТИ ПРАВДИВУ ІСТОРІЮ

22 січня 1919 року територія України була набагато більшою від сучасної

Державний кордон Української Народної Республіки на день Злуки 22 січня 1919 був у 1,6 раза довший від сучасного. Кордон тодішньої України відображений на карті "Соборна Україна", яка вийшла друком у Львові за ініціативи благодійного фонду "Україна – Русь".

Галина ТЕРЕЩУК

Це перша настінна карта соборної УНР, на якій відображені усі українські етнічні землі, що у 1919 році були у складі України. Кубань, Ставропілля, Чорноморщина, Східна Слобожанщина, Стародубщина (нині вони у складі Росії). Берестейщина і Гомельщина (нині у складі Білорусі). Холмщина, Підляшшя, Надсяння, Північна Лемківщина (Польща), Південна Лемківщина (Словаччина). Мармарощина, Південна Буковина (нині у складі Румунії). А Придністров'я – окрема держава.

На мапі, над якою працювала група істориків і науковців, на основі архівних матеріалів виділені території компактного проживання українців, так звані "клини", де формувалась українська армія. Малиновий клин – це Північний Кавказ, Сірий клин – Північний Казахстан і Південно-Західний Сибір, Зелений клин – Південна частина Далекого Сходу (головне місто – Владивосток), Жовтий клин – Нижнє і Середнє Поволжя.

До слова, площа Зеленого клину була удвічі більшою від території України. Тут українці проводили державотворчі процеси: у 1918 році вони вимагали від російського уряду визнати далекосхідний Зелений Клин частиною України і проголосили культурну Конституцію українців Далекого Сходу і Самостійну Українську Далекосхідну Республіку.

УКРАЇНЦІ МАЮТЬ ЗНАТИ ПРАВДИВУ ІСТОРІЮ

Голова благодійного фонду "Україна-Русь" Ростислав Новоженець зазначає, що мапи в атласах є суперечливі й неповні, не подають загальної картини про державне будівництво того періоду. Тому й видали карту "Соборної України", щоб показати, якими були українські кордони на День Злуки, якій передувало проголошення самостійності України 22 січня 1918 року, а 1 листопада 1918 року була проголошена ЗУНР.

"Українці повинні знати свою правдиву історію. Українці цієї історії не знають. Одні вважають, що соборність – це поширення християнства в Україні, інші, що це єдність між Сходом і Заходом, але хто скаже, що це об'єднання всіх етнічних українських земель? Головне завдання цієї карти – дати інформацію сучасним українцям про славні сторінки нашої історії 90-річної давнини. Карта допоможе оцінити сучасникам, молодому поколінню Акт Злуки", – наголошує Ростислав Новоженець.

КАРТА "СОБОРНА УКРАЇНА" СПРИЧИНИТЬ ДИСКУСІЇ

Автори проекту зазначають, що найбільше дискусій виникне довкола Криму, який на карті позначений як територія України на День Злуки 22 січня 1919 року.

Ростилав Новоженець зауважив: "В одних документах подається, що Крим не належав Україні. Дійсно, коли була проголошена УНР 22 січня 1918 року, а кордони держави Україна були меншими, тоді Крим не було включено до складу УНР, і 9 лютого 1918 року, коли відбувся Берестейський мир, кордони були визначені міжнародною спільнотою для України. Коли німецька делегація запитала в української сторони, чому не включили Крим до складу України, то представники Української Центральної Ради сказали, що ми хочемо залишити можливість Криму самому визначати свою долю. Однак Скоропадський цю ситуацію виправив, і в квітні 1918 року за його вказівкою була встановлена українська влада в Криму. 29 квітня на усіх кораблях Чорноморського флоту були підняті синьожовті прапори. А їх було тоді 400. Є відповідні архівні матеріали".

"НАМ КРУТИ – НЕ ЗАБУТИ"

В. ПИНДИК

Під такою назвою у Чернівцях відбувся концерт заслуженого артиста України Василя Пиндика.

В. Пиндик проспівав "Думу про Крути", кілька пісень про С. Бандеру, а також "Над Крутами, над Крутами курличуть журавлі". По-особливому звучала пісня "Виряджала мати сина під Крути до бою..."

Не повернулись... Не дожили... Недолюбили... Ведуча запалила на сцені свічку. Хвилиною мовчання присутні вшанували героїв Крут.

Вічна їм пам'ять.

М. КИСИЛЬОВА, м.Чернівці

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

НАЙДОРОЖЧА ЖЕРТВА

Це було 25 березня 1945 року. Гарнизонники все ходили селами, шукали криївки, палили стодоли і стайні. Горіла стайня Гулеїв, де ховався їхній син Микола. Хлопець вибіг зі стайні, а на нього вже чатував старшина-енкаведист, який хотів застрелити Миколу. Та хлопець виявився спритним і вистрілив скоріше. Командир гарнізону, який відзначався надзвичайною жорстокістю, впав мертвим. Однак ворожа куля наздогнала Миколу і обірвала йому життя. Микола вбитий. Навіть на очах енкаведистів нещасні батьки над згарищем стайні не могли стримати сліз.

Тіло сина та інших хлопців поскидали на віз і повезли до Ходорова.

Ввечері до хати зайшов сусід і каже: "Я був на цвинтарі в Ходорові і бачив, що в рові лежать тіла загиблих, а зверху лежить ваш син Микола...".

Тато з мамою поїхали до Ходорова на цвинтар. Була місячна ніч. Тиша. Здається, ніхто не пильнує вбитих. Місяць освітлює бліде лице і сорочку, яку Микола ще зранку просив: "Дай мені, мамо, ту нову сорочку". "Такий гарний ти, мій синочку, лише кров червона виступила на сорочці, наче китиці червоної калини". Батьки перенесли сина швидко, щоб ніхто не бачив, до воза, поклали на сіно й сіном прикрили. Коні неспокійно рушили з місця. Батьки тихо плакали.

Аж тут їм назустріч машина з червонопогонниками. Батьки промовляли молитву до Матері Божої: "Поможи нам, Мати, довезти сина і поховати. Зроби так, щоб москалі не затримали нас і не перевіряли воза". Машина проїхала з гуркотом, знову "на полювання" – за новими жертвами, нашими синами.

Коли приїхали на подвір'я, то першою думкою було – куди сховати сина? Вже скоро розвидниться, а по сусідству поселилися гарнізони. Батько взяв рискаль і скраю на городі викопав невелику яму, в яку положили Миколу.

Рано енкаведисти ходили по хатах, перевіряли все, шукали партизанів УПА.

Гарнизонники стояли вже майже три тижні в селі, неможливо було перепоховати сина непомітно. Батько в стодолі збив скриньку, положили туди набрякле тіло і стали чекати.

Могила в селі Воля Володзька, де поховано 120 вояків УПА.

Настав Великодній вечір...

В хату забіг облавник Гулеїв: "Хазяйка, скоро будет Пасха, спечи мне пасочку". "Добре", – каже мати. За хвилину біжить другий, третій, і кожен просить спекти йому пасочку. "Всім вам спечу пасочки". Бере мати діжку, розчиняє тісто на пасочки для облавників. Місить, а гіркі материнські сльози падають у тісто, тяжка думка давить мозок, болить голова, серце стискається, і не може вона одержати відповіді на запитання: "Котрий з них убив мого сина? Нещасні молоді хлопці, вас виховали безсердечними яничарами, ви стали гончими псами. Однак десь там далеко в серці і в крові сотні літ тому вашими предками закладене поклоніння перед святістю Божого хліба – ПАСКОЮ, і в цей день ви стаєте людьми, хоч і боїтеся показати один одному, що ви не звірі, тільки нещасні люди".

Спекла Палагія гарненькі пасочки. Забігали солдатики в хату, мати роздавала пасочки. Вони ховали їх у шинель: "Спасибо, хазяйка!". Вже останню пасочку віддала, аж червонопогонник повертається і каже: "Сегодня едем в село Черный Остров, будем здесь в воскресенье".

17 квітня 1945 р. – Великдень. "Маємо, каже Палагія чоловікові, вільну суботу без москалів, тож поховаймо нашого Миколу на цвинтарі". Рано обоє старі поклали на віз скриню з тілом сина, зверху накрили гноєм і поїхали до цвинтаря. У викопану батьком яму зсунули скриню з тілом. Мовчки кидали землю, грудки падали на дошки, і причувається матері глухий стогін все тихше і тихше... Вже готовий горбик, могилка. Батьки помолилися: "Прийми, українська земле, тіло свого сина! Хай рідна земля буде тобі пухом, наш рідний синочку! Нехай буде воля Твоя, Господи!".

Записала Анна ГОШКО-КІТ
зі слів Марії СКРУТОВСЬКОЇ
с. Городище

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

НЕ БРАТИ, А ДАЛЕКІ РОДИЧІ

ЧОМУ МОВА "МОСКОВИТІВ" НЕ Є "СТАРШОЮ" І ЧОМУ ВОНИ СЕБЕ НАЗИВАЮТЬ "РУСКІМІ"?

Володимир КЛИМ

А згадаймо "хунвейбінів" (молодих людей, які стали знаряддям Мао у "перевиховуванні" інтелігенції) часів "культурної революції" у 60-х роках XX століття в Китаї!.. Власне китайською мовою назва цих бездумних виконавців волі "великого керманича" відрізнялася в російській мові єдиною літерою у короткому "ісконно руском слове", запозиченому московитами від монголо-татарів у XIII столітті...

За Київської Русі, до приходу монголо-татарів, митниці під Москвою називалися "Мытыщи" (великі митниці, а не "таможня"). Князь Святослав у підкореній Хозарії заснував МІСТО Білу Вежу (чомусь не "башню"). На землях Новгородських у сучасних московських губерніях – Архангельській, Тверській, Псковській, Новгородській дотепер збереглися назви річок з українськими (руськими) назвами: Волошка, Люта, Хмара, Мста, Межа, Велика-я, а також населені пункти: Середа, Селище, Марево, Мста, Волошка, Змиевка, Молоди, Плесо, Луки, Велики-е Луки, Прилуки, Галич, Солигалич, Руска (без закінчення на "я").

Сумнівним є факт заснування Москви (напевне, від слова "моква" – мокровище, болотиння) київським князем Юрієм Довгоруким (чомусь не "Длинноруким", прізвисько якого вже значно пізніші московські історики та мовники переінакшили на Долгорукий). Про нього у "Советском энциклопедическом словаре, Москва, 1982 год" записано: "Юрій Долгорукий (90-і роки XI століття – 1157) князь суздальський та великий князь київський, син Володимира Мономаха. У 1125 році переніс столицю Ростово-Суздальського князівства із Ростова до Суздалі. З початку 30-х років боровся за південний Переяслав і Київ (за що отримав прізвисько Долгорукий). При ньому вперше згадана під 1147 роком Москва, яка укріплена Юрієм Долгоруким в 1156 році. В 1155 році повторно оволодів Києвом. Мабуть, був отруєний київськими боярами".

Через два століття у Москві правив Іван Калита ("калита" – калитка з грошима)... Про нього у "СЗС, Москва, 1982" записано: "Іван І Данилович Калита (? – 1340), князь московський (з 1325 року), великий князь володимирський (з 1328 року), син Данила Олександровича. Заклав основи політичної та економічної могутности Москви, ДОБИВСЯ У ЗОЛОТОЇ ОРДИ ПРАВА ЗБОРУ МОНГОЛЬСЬКОЇ ДАНИНИ НА РУСІ. Ось відповідь на запитання, чому посилилась Москва над іншими Володимиро-Суздальськими землями!?.. А ЧИ власне НЕ МОНГОЛО-ТАТАРИ ЗАСНУВАЛИ МОСКВУ, бо полюбляли засновувати міста НА ГОЛОМУ МІСЦІ, наприклад, свою столицю САРАЙ у приволзьких степах?... За Івана І резиденція руського митрополита перенесена з Володимира до Москви". Такий поважний князь-господар не міг походити від "калитки" (хвіртки)?.. Хто би так посмів назвати великого князя?

Ці та багато інших фактів засвідчують те, що вже у X–XII століттях пануючою (державною) мовою не лише в Києві, а й північних теренах Київської Русі (заселених угро-фінськими народами), підкорених київськими князями, була власне українська (руська) мова. Це в XIX столітті підтвердив московський історик Василь Ключевський, бо мав совість науковця, а не великодержавного шовініста (В.Ключевский, "Курс русской истории", изд.3-е, 1925 год).

Порівняймо богатство нашої мови на простому прикладі, коли наші слова "масло", "олія", "мастило" у нинішній московській мові мають наступні відповідники: "масло сливочно-е", "масло растительно-е", "масло машинно-е"...

На Закарпатті деякі місцеві українці, які довго були під пануванням угорців (мадярів), чи угорці, які розмовляють українською, вживають прикметники у середньому роді, наприклад, кажуть – "ташка" /жін.рід/ (чи "торба" /жін.рід/, чи "мішок" /чол.рід/, чи "дерево" /сер.рід/) – "такой тяжкой"... Пояснюється це "калькою" (перебиванням, копіюванням) з угорської на українську, бо в угорській мові вживаються слова в середньому роді. (Згадаймо виписане вище з енциклопедії: "КАТЕГОРИЯ РОДА ОТСУТСТВУЕТ" стосовно фінської мови).

Чи не тому наші пестливі суфікси при створенні різноманітних та милозвучних українських слів московською мовою стають одноманітними та шиплячими: "Мам-уся", "татусь" – "мам-аша", "пап-аша"; "Дорог-енька", "дорог-енький", "дорог-еньке" – "дорог-уша"; "Солов-ейко", "голів-онька", "трав-ичка", "хат-инка", "колом-ийка", "стар-енька", "баб-уся", "дід-усь", "жаб-ка" – "солов-ушка", "голов-ушка", "трав-ушка", "изб-ушка", "част-ушка", "стар-ушка", "баб-ушка", "дед-ушка", "ляг-ушка"?..

Незалежно від роду, породи, живе чи неживе – усе поспіль "аша", "уша", "ушка". (Ось де поле для досліджень знавців-лінгвістів угро-фінських мов!).

Вершиною московської ніжности, лагідности з вживанням "ушечка", "юшечка" ("дорог-уша" – "дорог-ушечка" – "ляг-ушечка", "хр-юшечка") – є знущальне звучання слова "дев-чушечка", бо і московин, і татарин називають "чушкою" одну і ту ж саму тварину, яка і в Україні, і в Московії, і в Татарії – "хрюкає"...

Подібно співвідносяться і пестливі власні імена в двох сусідніх мовах: "Петр-ик", "Серг-ійко" – "Петр-уша", "Серг-уша"; "Ів-анко","Окс-анка","Катер-инка", "Над-ійка" – "Ван-юша", "Кс-юша", "Кат-юша", Над-юша"; "Миколка", "С-ашко" – "Никол-аша", "С-аша". Трохи більше розмаїття, однак все те ж шипіння: "аша", "уша", "юша" – "ша-ша-ша"...

Тому-то дивно та соромно, коли нині в українській мові звучать запозичені російськомовні імена наших дітей – Міша, Ваня, Петька, Альоша, Маша, Ксюша, Колька, особливо в пестливо-лагідному варіанті вимови (як багато цих імен на вивісках сьогоднішніх буковинських магазинів, барів, "шопів" – "Ілюшка", "Катюша", "Андрюша", "Ванюша")... Який сором та яке невігластво!.. Чи дозволили би це собі французи чи німці, чехи чи поляки, греки чи серби? Чому ж ми дозволяємо знущатися над українською мовою?...

Невже ми знову своїми запозиченнями повторюємо через тисячу років згубну практику північних угро-фінських народів? (І чи не для цього у Москві та Санкт-Петербурзі мають підтримку безстатеві "вєрко-сєрдючкі", знущаючись своїм "суржиком" над українською мовою та над нами, українцями? Бо якщо такий "суржик" у відомому фільмі "За двома зайцями" висміював "голохвостих" та "іже з ними", то нині це не сміх, а популярна в Російській Федерації особа (ліцо), яка посилює переконання нинішніх московитів, що їхній "язик" є "ісконно рускім", а "мова" "украінцев" ("хохлов") є щось недолуге та неповноцінне? Власне, так завжди діяли московити, змушуючи місцеві народи соромитися рідних мов та "добровільно" від них відмовлятися...).

Загальновідомим є те, що деякі народи запозичували "модні" чужомовні імена. Це є ознакою почуття меншовартости та самоповаги. Кілька століть варязькі власні імена мали місце на теренах Київської Русі (Аскольд, Дір, Рюрик, Ігор, Олег, принесені із Скандинавії...), допоки їх не витіснили слов'янські (Володимир, Святослав, Мстислав, Всеволод, Мирослав, Любомир, Богдан...). Була мода на польські (на Західній Україні), мадярські (на Закарпатті), румунські (на Буковині та Бесарабії) імена.

Чомусь принесена на угро-фінські землі київськими людьми мова не стала ніжною, ліричною... У нас соловейко "тьохкає", "щебече" ("сміються, плачуть солов'ї, і б'ють піснями в груди"), а в них "щелкает" ("соловушка запел, защелкал")... Важко уявити, "щьолкающего" соловейка... Хіба що папугу, ґудзики рахівниці, зернятка соняшника в зубах... А як зрозуміти "поднимающего трезвон жаворонка" (жайвора)?.. Напевне, "трезвон" спричинить страшний будильник чи сигналізація в перефирійній крамниці... (Чи не тому, що пісня не може бути набагато приємнішою від чужої, штучно створеної, суперечливої, ще невідшліфованої століттями мови, принесеної завойовниками на мечах та списах?...).

Московити запозичили і наш фольклор, зокрема дитячі казки: "Колобок", "Курочка ряба", "Ріпка"... Адже "Коло-бок" – хлібчик, у якого бік має форму кола, який котиться. Якби ця казка народилася на берегах Яузи чи Волги, така випічка там іменувалася би – "Кругло-боком". Те саме і з курочкою, бо на Московщині вона мала би називатися "Курочка Пестрая, Пеструшка"... До речі, саме так, за популярною серед рибалок книжкою Сабанєєва "Жизнь и ловля пресноводных рыб", називається форель (струг) – "пеструшка".

Московити не мали власного герба, а запозичили двоголового орла з Візантії. Не мали й прапора, запозичивши кольори з прапору Нідерландів (Голандії), помінявши лише послідовність кольорів (там московський цар Петро І вчився майструвати кораблі). А як тут бути зі "старшим братом"? "Молодший" русин-українець має тисячолітній тризуб та такий самий древній жовто-блакитний прапор... Але чомусь московити зупинилися на добі Київської Русі, не здогадавшись дійти до варягів (шведів, норвежців) з тим, щоби в подальшому претендувати й не лише на Західну Європу, назвавшись великоготами, великошведами, великоварягами, а можливо й на Північну Америку, на землі якої (за 500 років до Колумба), першим із європейців ступив варяг Ейрік Рижий?...

Переселене ще в І тисячолітті плем'я кривичів у верхів'я Волги та Оки, асимілювавши місцеві угро-фінські народи, – меря, мурома, мещеру, а потім розширивши колонізацію на землі вепсів, мордви, удмуртів, комі – через кілька століть не з любов'ю, а з ненавистю у війську Андрія Боголюбського (згідно з "СЭС, Москва, 1982" – "Андрій Боголюбський (бл.1111 – 1174) князь Володимиро-Суздальський (з 1157 року), син Юрія Долгорукого. Зробив столицею Володимир. У 1169 році завоював Київ. Був убитий боярами у своїй резиденції в с.Боголюбово) вперше нищило Київ, його храми (викравши руські святині – ікону Божої Матері з Вишгорода, шапку Мономаха з Києва...), бо ця суміш народів (де переважали асимільовані угро-фіни) не вважала це місто своєю матір'ю, "матір'ю городов руських"... Не були вони "руськими" ні за ментальністю, ні за звичаями, ні за мовою, бо спілкувалися московським (русько-староболгарським)-(угро-фінським) "суржиком", мали іншу ментальність, звичаї – відмінні від киян... Це вже вагомі історичні факти, які виявляють розбіжність між двома світами, що їх символізують північна Москва (Суздаль, Володимир) і Київ – столиця русів... Це відзначає російський історик В. Ключевський: "В особі князя Андрія великорос вперше виступив на історичну арену" ("Курс русской истории", изд. 3-е, 1925, стор. 403).

Пізніше, без жодних "братніх" почуттів, без вагань, вирізали (під проводом Малюти Скуратова у 1570 році його опричники на догоду московському цареві Івану IV – Грозному) руських вільних городян Великого Новгорода, як і городян Пскова, а у XVIII столітті українських городян у Батурині, мордували вільних козаків на каналах Санкт-Петербурга, нищили козацькі січі, а в XX столітті влаштували геноцид українського народу, насамперед голодомор 1932–1933 років, що забрав не менше 7 мільйонів життів, скалічивши вільну душу мого народу, а його співучу мову "добровільно" перетворили на ганебний "суржик"... Хіба в таких діях можна побачити хоч щось слов'янське? Швидше за все, це почерк золотоординських ханів з азійською ментальністю, збагачений власним досвідом московитів, над підкореними безправними угро-фінськими народами від Фінляндії до Сибіру!

Спробуємо розглянути московську (російську) винятковість, про яку самі московити говорять устами поета Тютчева: "Умом Росію не понять, аршином общим не ізмеріть... – в Росію нужно только верить...".

У добу панування Київської Русі на величезних просторах Східної Європи угро-фінські терени у верхів'ях Волги та Оки наші пращури називали Заліссям (за суцільними лісами стосовно стольного града Києва). На середньовічних мапах ці землі позначалися як Тартарія (від грецького слова "тартар" – пекло). Звідси і пізніша спільна назва конгломерату зайшлих кочівників (на тисячекілометрових просторах, заселених угро-фінами) – монголів та тюрків, – не лише в Поволжі, але і в Сибіру.

Продовження. Початок у попередньому числі.

Далі буде.

У сімейному житті головного комуніста України – 56-річного Петра Симоненка свято. Він розлучається з похилого віку дружиною і бере собі в супутниці на 25 років молодшу Оксану Ващенко, парламентську журналістку і коханку вождя українського пролетаріату. На запитання колег по перу: "Як це трапилося?", Оксана відповіла з гумором:

– Як це часто трапляється у старого більшовика з комсомолкою.

На друге запитання, чи повернеться Оксана на радіо "Ера", де вона раніше працювала, журналістка мовила:

– Хоч "Ера" кличе, але я не піду. У моєму житті настала нова ера – комуністична. І на честь цього я взяла соціалістичне зобов'язання і подарувала секретарю цека доньку Марію.

Кажуть, що вождю червоношкірих, як інколи ще називають стоязикі журналісти Петра Миколайовича Симоненка, соратники по партії рекомендували доньку назвати на честь дружини вождя світового пролетаріату В.І. Леніна – Надією. Але Петру Миколайовичу московський патріархат нібито настійно порекомендував дати її святе ім'я – Марія, щоб більше ніхто із намісників Божих на землі не міг дорікнути комуністам у войовничому атеїзмі і в опіумі для народу.

Пологи мами Марії в елітній клініці "Ізіда" минули благополучно, але "бабушка вождя"– екс-дружина Петра Миколайовича – все одно незадоволена. Про що свідчать її постійні заяви по республіканському телебаченню.

З інтернетівських повідомлень.

(Замість епіграфа)

Олег ЧОРНОГУЗ

СВОЇ Ж ЛЮДИ

(Фейлетон)

Це трапилося року Божого високосного 2008. Несподівано у ніч перед Різдвом Христовим вождя українського пролетаріату Петра Миколайовича Симоненка провідав сам Вульзевул. Власною персоною.

– Сину мій, – звернувся він не зовсім по-світськи (очевидно, під впливом активного святкування в Україні Різдва Христового), але в ту ж мить виправився і поспішно додав. – Товаришу мій... Петре Миколайовичу, чи отримав ти моє послання через свою секретарку?

– Яке саме? – не сподіваючись на таку аудієнцію, як у Надії Базів, зовсім розгубився вождь українського пролетаріату на початку XXI століття Петро Миколайович.

– Я тобі посилав біса в ребро, а сивину в бороду, – нагадав Вульзевул.

– Біса в ребро отримав. Уже й дев'ятимісячні наслідки є. У вигляді діви, – Петро Миколайович хотів закінчити речення словами – "діви Марії", але, глянувши на чорну мармизу з чорною щетиною на чорній пиці Вульзевула, атеїстично стримався і ні сіло, ні впало, зовсім не по-комуністичному, додав. – Непогано вийшло.

– Це добре. В нашій справі браку не буває, – кажучи українською. – А вашою другою державною – це, як правило, закінчується браком.

– Так воно і буде, – поспішив запевнити Вульзевула Петро Миколайович, – браком, браком, – чомусь потягло його з прози на поезію і з української на російську. – Браком, браком. Слова однакові. А зміст різний...

Та товариш сатана ані на ритміку, ані на філософсько-філологічні міркування вголос Петра Миколайовича уваги не звернув. Він підійшов до стіни і глянув на дві дощечки під склом із 10-ма заповідями: одна від Мойсея і його намісника на українській землі митрополита Московської церкви Володимира Сабодана, друга, мабуть, – від вождя світового пролетаріату Володимира Леніна чи політбюро ЦК КПРС.

– Моральний кодекс будівника комунізму, – прочитав сатана і зірвав той кодекс у позолоченій рамочці зі стіни та вкинув його до кошика для сміття. – Досі в казочки для народу граєшся? А дітей робиш...

– З цього живемо, товаришу. Ми комуністи завжди...

Сатана підняв вказівний волохатий палець і по-ленінськи показав Петру Миколайовичу на крісло.

– Сядь. Це тобі не Верховна Рада, і не Бессарабський майдан біля пам'ятника мого позашлюбного сина Володимира Ілліча.

Петро Миколайович сів, чекаючи з очей сатани грому і блискавок. Сатана мовчав. Ходив поленінськи по кабінету: взад–вперед, взад–вперед, заклавши руки за спину, а в Петра Симоненка оте "взад-вперед" викликало приємні асоціації, і він не знав, що цієї миті без партнерші по парламентському корпусу робити, коли так активно збуджуєшся.

Була глупа ніч, і до приходу рідної секретарки на роботу залишалося не менше семи годин. Сатана тим часом ходив і все повторював:

– Взад–вперед, взад–вперед, – раптом він зупинився і твердо сказав, – взад.

Але Петро Миколайович дещо не зрозумів... У Петра Миколайовича, як у Верховній Раді, і язик зачесався. Але в таку відповідальну мить цікавитися в сатани українським правописом не зовсім етично.

– А як тепер буде з бабушкою? – Повернувшись своїм закіптявленим лицем з чорнявою щетиною, крізь яку тільки блимали очі, запитав Вульзевул у вождя українського пролетаріату.

– Бабушкою Лєніна? – уточнив про всяк випадок Петро Миколайович.

– Твоєю бабушкою... мать твоєї дочки я вже бачив. А як тепер буде з бабушкою?

– Не Крупською?– ще раз перепитав Петро Миколайович.

– Не Крупською! Твоєю!

– Поставимо на партоблік, – механічно випалив Петро Миколайович. – Володимир Ілліч нас учив: облік – це...

– Стоп, – перебив його сатана. – То я Володимира Ілліча учив. Хочеш жити з Колонтай – живи. Але бабушку Крупську не кидай. Дотримуйся майбутнього морального кодексу будівника комунізму. А ти як вчинив?... Бабушку з онуками кинув... Дитину парламентській журналістці зробив...

– Я женюсь. Я їй дав чесне комуністичне слово. Нам, комуністам, – підвівся з керівного крісла вождь українського пролетаріату. – В край (пишеться окремо) потрібне підростаюче покоління, і я, перший секретар ЦК нашої Комуністичної партії, маю завжди бути в перших рядах і особистим прикладом показати, як ми на початку XXI століття можемо збільшити лави нашої партії у два, а то й у три з половиною рази, якщо кожен член...

Останнє слово чомусь сатані не сподобалося.

– Не богохульствуй, товаришу мій. А що намісник Бога на землі на це скаже? Московський патріархат? Ти ж до їхніх святих книг час від часу пишеш релігійні передмови? А як бути з опіумом у ринковий час – неповторний час?

– Підробляємо, батюшко, – почав виправдовуватися Петро Миколайович, вкладаючи в слово "батюшка" світський зміст. Сатані сподобалося...

– А якщо тебе знімуть з вождя пролетаріату, або по-вашому, переоберуть, відповідно до морального кодексу будівника комунізму і його третьої заповіді – не стрибай в гречку, тобто не прелюбодействуй,– закінчив сатана словами другої державної мови в Україні, яку сповідує Петро Миколайович і мер міста Харкова Добкін.

– Я покаюся, – відповів Петро Миколайович.

– Де?

– У московському патріархаті, – твердо запевнив він і несподівано для себе... прокинувся.

– Чорт, – атеїстично лайнувся Петро Миколайович і тут же забобонно додав. – Цей сон таки в руку. Треба піти до його святості митрополита Сабодана або хоч до того, що постійно матюкається на території Києво-Печерської лаври... Як його?.. Архієпископа Павела... Висповідатися. Хай відпустять гріхи. Як не як – свої ж люди. Вони і ми одному Кремлю служимо, другому не бувати...

– От тільки... бабушка, – Петро Миколайович глянув на папугу в клітці.

– Ми комуністи... – закричав папуга.

– Ну, тебе к чорту. І ти дражнишся, – Петро Миколайович потер одну об одну голі ноги, зачинив клітку з папугою і пройшовся спальнею. Його колишня дружина, або як він тепер на неї поза очі по-русскі казав – бабушка – не давала йому спокою. Навіть по телевізору. Чорт із нею. Тепер, очевидно, і він з нею заодно. Невже бабушка кине компартію і піде до Януковича?! Може, і її висповідати в московському патріархаті?! Хай іде до Януковича. З цим олігархом я домовлюся. В коаліції. Аби тільки не перебігла, як Кінах, до баби Параски чи як Марченко до Наташі Вітренчихи. Це ж треба – тепер у них цілий букет різнокольорових. Опозиційний, – Петро Миколайович плюнув і навіть забув після себе витерти.

Поглянув у вікно. На голубому тлі неба золотилися ранкові бані Києво-Печерської лаври.

– Піду, мать, до попа, – поцілував він кохану, натягнув штани і взув капці. – Свої ж люди.

ДОВГІ РУКИ МОСКВИ

ТУРЕЧЧИНА ВИКРИЛА ПРОРОСІЙСЬКЕ ПІДПІЛЛЯ

У Стамбулі почався суд над членами підпільної організації "Ергенекон", яку звинувачують у плануванні державного перевороту і терористичної діяльності. Керівниками її є десятки журналістів, науковців і відставних військовиків різних поглядів – від націоналістів до комуністів. У обвинуваченні говориться, що підпільна організація пов'язана з російськими спецслужбами із центром у Православній Церкві м.Стамбулу.

Але найдостовірнішим доказом московських слідів для турецьких ЗМІ стало звинувачення у справі організації "Ергенекон", висунуте проти генерала Левента Ерсеза, колишнього голови відділу розвідки жандармерії, який тепер переховується у Москві. Ця подія арешту стала ударом по москвофілах у Туреччині. В акті звинувачення зазначено прокурором Зекерією Озом, що таємна організація "Ергенекон" співпрацює з московськими службами, що пов'язані з відділом Александра Дугіна, який виступає в обороні заарештованих, називаючи їх "керівниками антиамериканського "лобі", які виступають за зближення з Москвою і проти проамериканської політики турецького державного керівництва...

І кінцево зазначається в статті "Процес століття", що найбільше можуть бути покарані ті, які завзято закликали за союз з Москвою.

ПРИМІТКА: Москва не змінила сталінсько-берiївських методів й тепер, у так званій "демократичній" РФ... А що ж можна сказати про Україну? Вільно існують російські церковні, громадські, політичні, військові організації, явно антиукраїнські у своїй діяльності. Напевно, у всіх структурах українського життя сидять агенти "п'ятої колони" Москви. І ніхто не протидіє їхній антидержавній діяльності. Поки Україна не вчинить так, як Туреччина, громадсько-політичне і церковне баламутство "п'ятої колони" в Україні не припиниться.

Подав Ф. ГАБЕЛКО

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9